Ч. 142. Неділя 11 липня (28 червня) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — З парляментарних комісий. — Справа Крети.

Передвчера по полудни відбула ся нарада у президента міністрів бар. Бінерта з проводирями опозициї пп. Станком, Косом, Шустершицом, Удржальом і віцепрезидентом Заворкою в присутности пп. міністрів Жачка, Брафа і Вайскірхнера. Бар. Бінерт заявив, що скликав сю нараду тому, що правительство уважає своїм обовязком не понехати ні одного способу, який міг би спричинити поліпшенє парляментарного положеня і уможливити позитивну працю. Тому хоче правительство зближити до себе передовсім оба найбільші народи на ґрунті ческого сойму. То буде залежати від сего, чи теперішні відносини в посольскій палаті виясять ся. Правительство доложить всяких старань до полагодження національних спорів і довести до зближеня обох народів, однак що до злуки сторонництв, піддержуючих державу, єствують необходимі услівя і ті сторонництва мусять бодай на якийсь час утворити для деяких справ внутрішну, проґрамову єдність. Президент кабінету підносить значінє полудневих країв для розвитку держави і впевняє, що правительство хоче з всею готовостию попирати культурні добутки полудневих Славян. Для переведеня ясних намірів правительства належить усунути перешкоди, ставлені парляментови, тим більше, що справи, против котрих вимірена так остра тактика, суть домаганями монархії, а також потребою населеня. Тому просить присутних, щоби понехали обструкцийних наглих внесень і подали услівя, під якими хотять то зробити. Яко услівя подано крім економічних домагань, над якими ведено широку розправу, також вставленє до буджету на 1910 рік позиції на основанє ческого університету на Мораві.

Супротив сего заявив бар. Бінерт, що политичних концесий не може уділити і просив, щоби до вечера подано єму остаточне рішенє в тій справі.

Угорский урядовий дневник оголошує письмо Монарха, в якім находить ся поновне іменованє теперішного кабінету. Угорский сойм і палата панів зберуть ся в суботу на засіданє, на якім кабінет дра Векерлього представить ся поновно обом палатам. Той кабінет переходовий подасть до димісиї з кінцем вересня, щоби Монарх мав час в осени полагодити остаточно спокійно сучасну угорску кризу.

Всї сторонництва, які входять в склад коаліциї, згодили ся на того рода відложенє полагодженя кризи.

Господарска комісия радила в середу по полудни над справою управильнення нафтового промислу в Галичині. П. Міністер скарбу др. Білиньский зазначив, що правительство підняло свою акцию з огляду на конечність скорої помочи по причині невідрадного положеня, в якім находить ся нафтовий промисл в Галичині. Правительство не відносить ся ворожо до американьского капіталу, але мусить боронити інтересів краєвої продукциї. Правительство рішило предложити палаті теперішний начерк і розпочало переговори в цїли зближеня австрийских продуцентів обох катеґорий. Правительство рішило предложити палаті теперішний начерк і розпочало переговори в цїли зближеня австрийских продуцентів обох катеґорий. Правительство думає, що коли обмежить видаванє концесийних постанов, то сотворить тим певну охорону. Резервоари будуть будовані коштом держави, але ще не рішено, чи правительство має само ними завідувати, чи віддати н. пр. краєвому банкови, який стоїть близше тих справ і має більше фахових відомостий. Шеф секциї в міністерстві торговлї Броше заявив, що правительствені предложеня мають на цїли поміч нафтовому промислови, а з другої сторони недопущенє американьских

---

22)

Образки з подорожи по Америці.

Після Т. Келінґа, дра Лямпрехта, Урбана і др. зладив К. Вербенко.

(Дальше).

А вже найбільше притягає до чайнетави хіньский театр, до котрого чужинцї мабуть лиш длятого люблять заходити, що він якийсь зовсїм инший від того, що они під сим взглядом доси в своїм житю виділи або чули. Місце для видців єсть зовсїм просте, без всяких окрас, одноповерхове, подібне трохи до шопи, з вузкими лавками з дошок на партері для мужчин і з ґалериєю для женщин, котрі в своїх масних фризурах і народних строях безнастанно балакають, вимахують своїми віяльцями та курять один папірос за другим. Чемно, майже покірно визначують чужинцеви місце не сценї, котра займає цїлу ширину будинку і єсть зовсїм порожна, не має ніяких куліс і декорацийї. В глубині сидить на земли орхестра, пять чи шість замащених Хінців, котрі на бубнах, свиставках і ґонґах роблять справдешну пекольну музику. Кажуть, що хіньске представленє тягне ся більше менше від початку до кінця року, бо що вечера тягне ся дальше представленє з попередного, а то о стілько правда, що підчас представленя нема майже ніякої акциї, отже здає ся, як колиб потреба триста шісдесять, щоби добачити, що щось діє ся. Одно що найбільше впадає в очи, то правдива хіньска одіж, повна золотих і срібних вишивок, іменно же у борців, а борбницкі сцени, які они виконують, заслугують дійстно на признанє і не можна їх порівнувати з тою забавкою, яку видимо на наших сценах.

Та й хіньскі сьвятинї подають чужинцеви богато цїкавого. Та й тут витає єго якась дивна для него і незрозуміла музика, музиканти сидять тут в кутї та вигравають безнастанно пальцями на своїх інструментах; з множества судин з гранию підниммає ся дим кадила, котрий аж душить та затемнює дорогоцінні шафи, стяги і відзнаки. Побожні лежать на земли, виписують пильно молитва на паперцях, котрі відтак спилють на божка. Та й тут в домі богів не обходить ся без того, щоби зі службою божою не робити інтересів, бо все, що тут робить ся, то по найбільшій части гумбуґ, обчислений на витуманенє гроший.

Отсе більше менше річи, які чужинець, що перший раз заїхав до Ню Йорка, подивляє в хіньскім місті. Коли же хоче дійстно щось правдивого хіньского побачити, мусить вже мати відвагу заглянути трохи глубше у внутрішні справи, а тим може він придивити ся лиш в укритих місцях. Чайнетави має свою власну управу, котра пострахом держить ся при власти. Єї жертви, страшно зледацілі люди, Хінці і білі, мужчини і женщини, шукають і знаходять тут тайні нори, де можуть спокійно і безкарно віддавати ся своїм порокам, заспокоювати свої похоти, а цїле окруженє, серед якого они знаходять ся, може їх позбавити до послідка запанованя над самим собою. Мужчин, запаморочених до безтяму опіюмом і „мішаним напитком" (mixed drinks), обрабовують при грі в карти або гранку з їх майна, а женщини, що належать нераз до найлїпших родин, запаморочені опіюмом, стають ся жертвами брутальности хіньских любасів.

А горе тому, хто би з насильно покривджених пробудившись з паморок, наробив крику! В таких случаях вже неодин щез без слїду і навіть найревнійші доходженя не довели до нічого. Підозрінє поліциї, що многі невияснені злочини треба почислити на конто жителів хіньского міста, довело остаточно до того, що розведено енерґічні доходженя. Та лиш по части удало ся бодай трохи щось вивести на сьвіт божий, але й тота дрібка була достаточна, щоби хіньске місто раз на завсїгди спрятати з лиця землї.

Тайни хіньского міста можна найлїпше пояснити способом житя Хінців з найменьших кляс. Справдешна сумішка людий, старих і молодих, мужчин, жінок і дітий жиє разом в заражених, непровітрюваних і нездорових помешканях. Комнати пересічної величини переділюють раз по раз дошками на менші пересїки, щоби в них примістити знов який десяток нових захожих і в той спосіб помешканє зробити дешевше взглядно приспорити господареви ще більше доходів, аж остаточно зробить ся такий лябірінт, в котрім і найзручнійший детектив

простїв до нашого нафтового промислу, тому концесийна система є конечна. Бесїдник виступив против поправок деяких послів. Шеф секциї в мінїстерстві публичних робіт Чоман зазначив, що як лише повернуть правильні цїни ропи, то щезне небезпечність, щоби союз став картелем. Земні збірники будуть мати поємність 45.000 цистерн, зелїзні 15.000. Зелїзні збірники можна перенести, коли продукция ропи перекине ся з Тустанович на всхід. Бесїдник думає, що видатність ропи в Тустановичах не устане нагло, але поволи зменшить ся так, як в Бориславі, а тодї продукция перекине ся на всхід і передовсїм Трускавець видасть ропу. Промовляли ще шеф секциї Залєвский, посли Колїшер і Зараньский.

П. Вітек застерігає ся против розсїваня вістий в Галичинї, немов би социялїсти відносили ся ворожо против уздоровленя нафтового промислу, противно, они заявляють ся за удержаннєм сего промислу.

Мінїстер др. Білиньский піднїс, що цїль внесеного ним начерку є усунене хвилевої небезпечности, яка грозила на случай зірваня переговорів з Американцями. Нема бесїди про те, щоби віддати збірники краєвому нафтовому союзови на власність або в аренду; адмінїстрыця буде ними сама держава. Мінїстер подав подробицї що до опроцентованя і амортизациї капіталу. Будова збірників відбуде ся дорогою публичних оферт. Вкінци просить мінїстер о приняте правительственного начерку за основу подрібної розправи.

По промовах п. Ліхта, Діяманда і референте Гломбиньского ухвалила комисия перейти до подрібної розправи. В подрібній розправі приняла господарска комисия предложене в справі управильнення нафтового промислу з деякими змінами, між иншим, що завідуване збірниками має обняти держава. Зчеркнено постанову, що рафінериї належать до концесионованих промислів.

Санїтарна комисия рішила вибрати субкомітет до передвступних нарад і виготовленя начерку закона про дентистичних технїків.

Опікунчі держави спротивили ся домаганю зі сторони Туреччини, щоби кретийску справу довести вже раз до кінця. Тому рішили они задержати дотеперішний status quo, то є, не привертаючи турецкого пановання на Креті, анї не віддаючи єї в посїдане Греції, полишити й на дальше турецку номінальну зверхність над тим островом, який є в дїйстности зовсїм відділеною маленькою державою, що старає ся о прилучене до Греції. Причиною, що опікуючі держави не хотять приступити до остаточного розвязаня сего питаня, є обава перед війною грецко турецкою, яка стає дуже можливою з огляду на те, що турецкі і грецкі домаганя не дадуть ся погодити. Для Туреччини була би передача Крети великою і упокоряючою стратою, а також утратою дуже важного стратеґічного становиша, якого знов не хотять Греки віддати їй в руки з огляду на власну безпечність, тим більше, що через те розвіяла би ся одна з єї найбільших історичних мрій.

Але кретийске питане має також міжнародне значінє. Не може на него споглядати байдужно особливо Анґлія. Небезпечний для неї рух в Єгипті, який бажає довести до тїснїйшої сполуки сего краю з Туреччиною, наказує, щоби Анґлія недопустила до злуки Крети з Туреччиною, бо через те анґлїйскі інтереси на Всходї могли би дуже сильно утерпіти. Коли би отже дійшло до війни між Грециєю а Туреччиною, не є виключеним, що до того спору вмішала би ся Анґлія. Але не могли би позіставати супротив сего безчинно й инші держави, а то могло би легко довести до міжнародної війни. Супротив сего держави рішили відложити остаточне розвязане кретийского питаня і повідомили вже про те Порту. Однак питане, чи Туреччина, де воєвничий настрій дуже скріпив ся, згодить ся на рішене держав та чи не зважить ся розпочати з Грециєю війну, щоби в сей спосіб порішити сю справу.

може заблукати. Хінець з нечистою совістию знайшов вже способи, щоби втїкати з поверха на поверх, з дому до дому; він щезає, так сказати би, крізь стіни а для того, котрий за ним гонить, стає ся то загадкою. Неуживані пивницї служили вже нераз за нори, в котрих в однім кутї була усипана цїла купа тинку з мурів, всїлякого румовища і каміня та сягала аж до стелї. Нїхто би був й не погадав, що під тою купою єсть порожне місце ослонене бальками, присипанними з верха румовищем. То була нїби кінцева стация тих — як би то їх назвати, скажім: закопів або нор, що переходили через всї поверхи. Одного разу підчас облави на злодїїв в хіньскім містї знайшла полїция в тих норах так вузонькі отвори, що ледви в них можна було влїзти і щеблї повбивані в стїну, що служили за драбину. Сюди втїкали злодїї і в одній хвили щезали перед полїциєю нїби десь під землею і нїхто не годен був знати, де они подївають ся. Сюди вкидали злочинцї також свої жертви. В тих норах знайдено також вузонькі нижі з всїма приладами до куреня опіюму і тапчан, на котрім курець міг лежати і так укривати ся тут довший час перед полїциєю.

Хто з чужинцїв приїхавши до Ню-Йорку, іде оглядати хіньске місто, бере собі добре узброєного провідника або якогось детектива та видить лиш ось що: дуже порядну гостинницю, де єго обслугують з як найбільшою чемностию подають, єму знаменитий чай і смачні страви, яких він може нїколи не їв; він іде відтак до театру, оглядає деякі зовсїм невинно виглядаючі нори і остаточно не видить в тім всїм нїчого злого і небезпечного. Він вертає раз і другий вже без провідника і аж тодї переконує ся на власній шкірі, де попав ся.

*

Послухаймож тепер, що оповідає про тайни хіньского міста один подорожний, котрого завів був в хіньскі народи один аґент торговельний, котрий робив з Хінцями всїлякі інтереси на сплату, щезав і сам від часу до часу в їх норах і уважав ся між ними як свій між своїми.

О одинайцятій годинї в ночи — розповідає той подорожний — вибрали ся ми в дорогу, перейшли через головну хіньску улицю Моттстріт, завернули відтак в улицю Пель стріт і зараз відтак станули перед якимсь домом високим на чотири поверхи. Мій товариш сказав до мене: „То хіньска гостинниця“. Зараз по тім задзвонив він. На шнурку висїв кусень олова в видї риби а коли за него було потягнути, то він за брамою порушив глухий дзвінок. Зараз по тім отворила ся вузка брама а із середини повіяло таким смородом, що треба було аж зуби добре затиснути, щоби не зімлїти. Якийсь Хінець отворив двері лиш на руку широко а коли мене побачив, хотїв назад замкнути, але мій товариш всунув вже ногу між двері і зачав з ним живо розмавляти, при тім показував на мене.

Остаточно дверник крикнув до когось в гору кілька слів і показав ся якийсь другий грубезний Хінець з поганими болячками на лици і розпочали ся переговори на ново, аж остаточно впустили. Як я опісля довідав ся, розповів мій товариш Хінцеви, що полїция слїдить за мною і я хотїв би бодай сеї ночи тут сховати ся. Тим способом став ся я для власти теля гостинницї — того грубого Хінця — нїби трохи довірочна особа і він взяв від нас кватирове, чверть доляря або 1 К 25 сот. Ми пішли через якесь темне подвіре, попри якісь сходи а відтак отворили якісь малі деревляні дверцї, котрими увійшли просто на якісь деревляні дверцї, котрими увійшли просто на якісь деревляні круті сходи. Може по двайцяти старих, трохи вже спорохнявілих ступенях вийшли ми на гору і опинили ся в якійсь спальни. Вузку а довгу комнату осьвічувала нафтова лямпа, котра більше коптїла, як сьвітила ся. Воздух був тут переповнений духом брудних нужденних людий та смородом гниючих страв і калу котів і щурів а до того ще і солодкавим гидким запахом горіючого опіюму.

То були ті розкоші, в яких міг ніс любувати ся а не лїпше виходили й уха. Тут горлали пяницї, там хропіли сплячі, в иншім кутї чути було безсоромну залицянку і сопінє. Око в першій хвили не виділо нїчого, аж привикло до того сумерку, який викликував дим опіюму і тютюну з люльок. Аж відтак можна тут було побачити напів і таки зовсїм голих людий, з котрих більша часть були Хінцї. Але тут і там видко було якогось мулята або мурина, або й якогось білого та як тоті люди перекидали одні других з одного сїнника на другий, було чути, як они верещали, реготали ся або стогнали...

Я станув як оніміли́й і не спостеріг ся навіть, що якісь люди дивлять ся на мене та відзивають ся до мене простацкими хіньскими та анґлїйскими словами. Мій товариш вхопив мене попід руку і ми перейшли через ту комнату, в котрій на земли лежало повно людий. Ми дійшли знов до якихсь крутих сходах та зайшли до такої самої спальни на другім а відтак і на третім поверсї. Тут було вже спокійнїйше; тут сидїли або лежали лиш самі Хінцї, прочі з цїлого Ню-Йорку.

(Дальше буде).

Новинки.

Львів, дня 10 го липня 1909

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував крилошанина львівскої гр. к. капітули о. Ів. Чапельского членом галицкої краєвої Ради шкільної.

— **Візитация шкіл.** П. Віцепрезидент краєвої ради шкільної др. Дембовский звідав перед кількома днями видїлові і народні школи в Стрию та кілька шкіл в стрийскім окрузї, а також ґімназию в тім містї і був присутний при іспитї зрілости в філїї того заведеня.

— **Дрібні вісти.** Сейсмоґраф на львівскій політехницї занотував в ночи з середи на четвер сильне землетрясене, не дуже далеке, в розмірами катастрофи. Нинїшні телєґрами доносять, що землетрясене навісило Румунію і дальші сторони коло Чорного і Каспійского моря. — В церкві в Лукавици нижній стрийского повіта повстав в ночи з 5 на 6 с. м., з невідомої причини огонь і знищив цїлковито престол. — Гурток польских суспільних дїячів в Петербурзї закладає російский двотиждневник „Польша“, посьвячений справам польского народу. — До краківскої дирекциї полїциї наспіло донесене жандармериї зі Зборова, що якась Каролина Ошумірска убила там в ночи з 3 на 4 с. м. Івана Горбаха і утїкла в незвістнім напрямі. — До комисиї для охорони дїтий та опіки над молодежою покликав п. президент мінїстрів бар. Бінерт між иншими також крилошанина Івана Чапельского зі Львова і проф. Смаль Стоцкого з Черновець. — В Камінцї стр. утонув дня 24 с.м. в рїцї Бузї підчас купели 16 лїтний Михайло Семенович з Обидова. — Звістного обманця, фабриканта диямантів Лемуана засуджено онограи в Парижи на 6 лїт вязницї, 3.000 фр. гривни і на 5 лїт вигнаня.

† **Гр. Казимир Баденї.** Вчера по годинї 5 по полудни наспіла до Львова депеша з Красного, що в поспішнім поїздї, який там прибув зі Львова помер б. Намістник Є.Е. гр. Казимир Баденї. Смерть наступила скоропостижно від удару серця. Бл. п. гр. Казимир Баденї перебував в послїдних тиж дних в Карльсбадї, де лїчив ся на цукрову недугу, на яку терпів від довшого часу. Вчера іменно

вертав з Карльсбаду домів до Буска. Тіло покійника перевезено до Буска, де в понеділок відбуде ся похорон. — Повідомлений о смерти брата Є.Е. п. Маршалок краевий ґр. Стан. Бадені удав ся слідуючим поїздом до Буска.

Ґр. Казимир Бадені, один з найвиднійших політиків послідного часу, уродив ся в Сурахові коло Ярослава 1846 року. По оконченю шкіл вступив до служби політичної і служив при старостві краківскім, звідки покликано его міністерства внутрішних справ. Був відтак старостою в Жовкві і Ряшеві за делеґатом Намістництва в Кракові. В р. 1888 став Намістником Галичини, а 1895 по уступленю міністерства Кільмансеґа президентом кабінету, на котрім то становищи перебув до падолиста 1897 року. Уступивши з міністерства бл. п. ґр. Бадені брав участь в публичнім житю яко посол соймовий.

*

Про послідні хвилї житя бл. п. ґр. Баденього подають такі подробиці:

Бл. п. ґр. Казимир Бадені виїхав вчера рано з Сурохова, свого родинного маетку, де разом з найблившою своєю родиною, т. є. женою і дочкою, перебув кілька днів, повернувши з довшого лїченя в Карльсбаді. Перед год. 11 рано всїв в Ярославі до поспішного поїзду приходячого до Львова о год. $1^1/_2$ по полудни. В дорозі чув ся дуже добре, як можна гадати по его поведеню на гол. двірци у Львові. Б. п. ґр. Бадені не висїдав з переділу I кл., в котрім відбував подорож, лише сидячи при вікнї живо приглядав ся рухови на перонї. Відтак велїв собі подати сифон содової води і вишень. В Задвірю, де поїзд задержує ся, розмавляв живо з ґр. Т. Дідушицким. Коли поїзд доїзджав вже до Красного, зробилось ему нагло недобре і утратив сьвідомість. Занедужане его викликало переполох між подорожними, поїзд задержано і почато его ратувати. Явив ся і лїкар їдучий тим поїздом але его поміч була вже безуспішна. Коли стало очевидним, що смерть есть неминуча і може кождої хвилї наступити, візвано до недужого їдучого тим поїздом сьвященика руского, котрий уділив конаючому розрішеня.

Вість о смерти викликала в Краснім велике враженє. Довідано ся вскорі о скоропостижній смерти і в Буску, звідки почали надходити до Красного товпи народу. О год. 8 вечером перевезено тіло до Буска. За возом цілу дорогу поступала вдова і дочка та товпи народу з Красного і Буска.

— Репертуар руского театру в Чорткові. (Саля „Сокола“. Початок о $7^1/_2$ вечером).

В недїлю, 11 с. м. „Запорожець за Дунаем“, народна оперета в 3 діях Артемовского, закінчать: „Вечерниці“, музичний твір Нїщинского.

В понеділок, 12 с. м „Вій“, фантастична оперета в 4 діях після повісти М. Гоголя переробив М. Кропивницкий.

— Амнестия для дезертирів. Тому що при примінюваню амнестийного розпорядження з 1907 р. все виринають ріжні сумніви, як деякі его постанови розуміти, оголошено такі урядові поясненя сего розпорядженя: 1) Компетуючому о амнестию, котрий не ставив ся до войска перед 2 грудня 1907, будуть даровані слїдство, кара і сполучене з тим продовженє обовязку войскової служби, коли добровільно зголосить ся сам найдальше до дня 1 грудня 1909 р. у дотичної повітової власти політичної своєї громади приналежности, аби виповнити обовязок войскової служби. Вертаючі еміґранти, котрі були асентировані перед виходом з III. кл віку, підлягають нормальному обовязкови служби. Коли поворот з еміґрації або бранка наступить по їх виходї з III. кл., тоді мають они обовязок служби до 31 грудня того року, в котрім кінчать 33-ий рік житя. В тім часї мають они відбути занедбану презенцийну службу і вправи, припадаючі на решту часу служби. Так приміром, коли 26-літний дезертир просить о признане ему амнестиї, мае особисто зголосити ся у згаданої власти, ставити ся до бранки і в разі признаня здібним відбути лише обовязуючу презенцийну службу (чи там придбати войскове образованє як доповняючий резервіст) а потім відбути войскові вправи, які припадають для него.

Колиж дезертир скінчив вже 33 лїт і просить о признане ему амнестиї, тоді відпадае обовязок ставити ся до бранки, однак мусить зголосити ся особисто у політичної власти громади своєї приналежности найдальше до 1. грудня 1909. Всім тим, котрі не послухали войскового покликаня перед днем 2. грудня 1907 р., а тепер зголосять ся добровільно, слїдство і кари будуть даровані. Зачисленим до амнестиї особам треба час дезерциї почислити до служби, а занедбану службу презенцийну і 8 тиждневе войскове образованє мають відбути додатково; зате занедбані вправи не треба додатково доповняти. Пр. хтось переслїдуваний карним судом за непослуханє покликаня, хто був в 1900 р. асентирований і приділений до полку, мае найдальше до 1. грудня с. р. зголосити ся особисто і відбути додатково презенцийну службу в обсязї свого загального обовязку войскової служби, в тім випадку до 31. грудня 1912. Асентированний і зачисленний до ряду в 1903 р., коли зголосить ся в приписанім реченци і буде признаний здібним до войска, мае відбути презенцийну службу і припадаючі для него вправи в рамах загального обовязку своєї служби т. зн. до 31. грудня 1915. Якби того рода дезертир був асентированний в 1896 р. або ще давнїйше, треба его в разі амнестиї увільнити з войска. 3) Дезертир, котрий утік з войска підчас презенцийної служби, не мае права до амнестиї. Дароване слїдства або кари такому дезертирови може наступити лише в дорозї цісарскої ласки, о скілько ходить о першу дезерцию і були обставини, які можна увзглядити. В тім випадку міністерство війни мае право ставити внесенє о помилуване на просьбу сторін або властий.

Телеґрами.

Відень 10 липня. Вчера відбула ся нарада провідників клюбів. Ухвалено вибрати субкомітет, котрий би довів до порозуміня між сторонництвами.

Будапешт 10 липня. Комітет сторонництва независимости ухвалив, аби сойм заявив, що приймае до відомости іменованє нового правительства в пересьвідченю, що в осени криза буде полагоджена.

Тегеран 10 липня. Дальший відділ российского войска вступив вчера до Персиї і помаширував на Тегеран.

Париж 10 липня. Супротив непокоїв в Марокку нїмецкий посол з Танґера просив Францию і вислане войска.

Новий Йорк 10 липня. Доносять з Колюмбії, що вибухла там революция. Положенє мае бути дуже грізне.

Цїна збіжа у Львові.

дня 2 липня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	14·70	до	15·—
Жито	10·—	до	10·50
Овес	10·—	до	10·30
Ячмінь пашний	—·—	до	—·—
Ячмінь броварний	—·—	до	—·—
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	—·—	до	—·—
Вика	—·—	до	—·—
Бобик	—·—	до	—·—
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	—·—	до	—·—
Конюшина біла	—·—	до	—·—
Конюшина шведска	70·—	до	85·—
Тимотка	34·—	до	—·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **$2^{\underline{30}}$**, $5^{\underline{50}}$, 7·25, **$8^{\underline{55}}$**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **$8^{\underline{40}}$**, $9^{\underline{50}}$.

*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, **$2^{\underline{15}}$**, 5·40, $10^{\underline{30}}$.

З Черновець: **$12^{\underline{20}}$**, $5^{\underline{45}}$*), 8·05, 10·20*, **$2^{\underline{05}}$**, 5·58, **$6^{\underline{40}}$**, $9^{\underline{30}}$.

*) Із Станиславова. *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, $11^{\underline{00}}$.

З Самбора: 8, 9·57, 2, $9^{\underline{00}}$.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.

З Яворова: 8·05, 5.

З Вовкова: 1·35, 9·55.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 5·15, $10^{\underline{12}}$.

З Вовкова: 8·07*), 1·19, 3·26*), $9^{\underline{39}}$.

*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Вовкова: 7·27*), 1·01, 3·07*), $8^{\underline{21}}$.

*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:

що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, $8^{\underline{20}}$.

„ 1/6 до 30/9 3·27, $9^{\underline{35}}$.

„ 1/7 до 30/9 5·30.

в неділї і р. к. сьвята: від 1/5 до 31/5 3·27, $9^{\underline{35}}$.

З Янова:

що дня: від 1/5 до 30/9 1·15, $9^{\underline{25}}$,

в неділї і р. к. сьвята: від 2/5 до 12/9 $10{\cdot}\underline{10}$.

Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 $10^{\underline{15}}$.

З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 $11^{\underline{45}}$.

З Виник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **$12^{\underline{45}}$**, $3^{\underline{50}}$, **$8^{\underline{25}}$**, 8·40, **$2^{\underline{45}}$**, 3·30*), $6^{\underline{12}}$, **7**, 7·35, $11{\cdot}\underline{15}$.

*) до Ряшева.

За редакцию відповідае: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).